

Marec

OVOCIE DUCHA SVÄTÉHO

III.

POKOJ

„Pokož vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam. Ale ja vám nedávam, ako svet dáva. Nech sa vám srdce nevzrušuje a nestraňuje“ (Jn 14, 27).

Všetci túžime po láske, pravde, spravodlivosti a pokoji. Ale korupcia, vykořisťovanie a útlak miliónov nevinných ľudí, krvavé vojny a genocídy, teror a odvetné útoky otvorili priepasti nenávisti, ktoré sa zdajú byť neprekonateľné. Nemožno poprieť, že národy sveta sú od seba oddelené múrmi a priepastami, nesmiernou nespravodlivosťou a utrpením, ktoré sme si navzájom spôsobili

v priebehu storočí až po súčasnosť. Tieto zločiny hlboko zranili aj náboženské ctenie veriacich všetkých náboženstiev na celom svete! Pýtame sa: Kto prekročí tieto bariéry a priepasti? Kto dokáže nastoliť mier a zaistiť pokoj národom?

Pokoj, ktorý nie je výsledkom dohody, kompromisu – pseudo-pokoj na úkor pravdy. Pokoj sa nedá nariadiť mocou. Prímerie v čase vojny, ale ani ozbrojený mier, aký máme v našich krajinách – to nie je Kristov pokoj, to nie je ovocie Ducha Svätého.

☞ Prvá vojna v dejinách sa odohrala v nebi, ako to čítame Knihe zjavenia (Zjv 12, 7-12a): „Na nebi sa strhol boj.“ Boj stvorených bytostí – anjelov, ktorú rozpútal Lucifer a jeho prívrženci vo svojej pýche proti Bohu, preniesli padlí anjeli na zem, kde pokračuje v srdciach ľudí. Diabol chcel, aby aj človek bojoval proti Bohu, aby aj on bol nespokojný a nešťastný. Človek podľahol pokušiteľovi a vyhodil Boha zo svojho srdca. Týmto odtrhnutím sa od Boha vstúpila do ľudskej reality vojna a smrť. Adam a Eva nespoznali smrť hneď, ale trpkou zakúsili tento strašný následok ich hriechu, keď uvideli svojho syna Ábela mŕtveho v kaluži krvi.

☞ Boh nám dal nesmierny dar: slobodu. Stvoril nás tak, že sa môžeme slobodne rozhodnúť: pre Boha alebo proti Bohu. Človek sa môže otvoriť Bohu, alebo sa môže uzavrieť pred pravdou. Môže sa v láske rozdávať druhým, alebo môže vždy myslieť len na seba. Môže prinášať pokoj, alebo šíriť okolo seba rozbroje. Pravý pokoj, ktorý bol narušený hriechom, mohol znovu priniesť iba Boh sám. Viac ako každý iný národ Hebreji očakávali Mesiáša, ktorý im prinesie pravý pokoj, oslobodenie od útlaku, že nastane kráľovstvo pokoja a spravodlivosti. Preto si pri každom pozdravení vzájomne želali pokoj: ŠALOM. Tento pozdrav pokoja pre nich znamenal veľmi veľa, chápali ho ako požehnanie, blahobyt, zdravie a harmonický vzťah s Bohom, život v plnosti. Jedným z Božích mien, ktoré čítame v Starom zákone je aj *Yahweh-Shalom* alebo *Pán je pokoj* (Sdc 6,24). Prorok Micheáš zase píše: „...ten, čo má vládnuť v Izraeli a jeho pôvod je odpradávnou, odo dní večnosti. ... On bude pokoj“ (Mich 5, 1.4).

A potom bol z nebeských výšin ohlásený príchod tohto pokoja, ale úplne nečakaným spôsobom: keď sa betlehetským pastierom zjavil Pánov anjel a oznámil im narodenie Kniežata pokoja zavineného do plienok a uloženého v jaslach. Mesiáš, spravodlivý a mocný kráľ – ako ho očakávali mnohé generácie Hebrejov – sa teraz stal človekom v chudobnom, bezmocnom a neznámom betlehetskom dieťati. Bude žiť jednoduchý život tesárovho syna, na osliatku vstúpi do Jeruzalema, bude trpieť a zomrie potupnou smrťou na kríži – Kráľ pokoja.

TAJOMSTVO KREŠŤANSKÉHO POKOJA

Pán Ježiš počas svojho života nielen učil, že máme odpúšťať a milovať svojich nepriateľov, ale na kríži odčinil všetku nenávisť voči Bohu a zmieril nás s Otcom. Dokonca ospravedlnil tých, čo proti nemu zdvíhali zaťaté päste: „*Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia*“ (Lk 23, 34). Celé svoje utrpenie, to, čo znášal už počas svojho verejného účinkovania a potom celú hrôzu umučenia a smrti na kríži, opisuje ako „*odchod domov k Otcovi*“ (porov. Jn 14,12), „... *aby svet poznal, že milujem Otca*“ (Jn 14, 31). Inými slovami, on všetko znášal z lásky k Otcovi a prijímal to z jeho rúk: „*Azda nemám piť kalich, ktorý mi dal Otec?!*“ (Jn 18, 11).

Tým nám zjavil najhlbšie tajomstvo kresťanského pokoja. Pokoj je darom zmŕtvychvstalého Krista, ktorý v tom najväčšom utrpení ani na okamih neprestal milovať. Preto je ovocím Ducha Svätého, lásky, ktorá prežiarí každú bolesť aj v našom živote a učí nás zachovať sa tak ako Ježiš. Keď nás niekto urazí, poníži, keď trpíme fyzicky alebo duchovne, v sklamaní a opustenosti sa rýchlo dostávame do stavu nepokoja, nespokojnosti. Aby sme si uchovali v srdci pokoj aj v čase búrok musíme nasledovať Ježiša. To znamená nevidieť v ťažkostiach života úder osudu, ktorý ma postretol, lebo som jednoducho smoliar, ani neviniť tých, čo nám to spôsobili, ale prijať to z Božej ruky, akoby z jeho srdca, vo vedomí, že všetko môžeme spájať s Ježišovým utrpením, a tak kríž nadobúda zmysel a že milujúci Boh nedopustí to, čo by bolo nad naše sily.

Neporovnateľne krásne to vyjadril sv. František Saleský:

*„Nekonečná Božia prozreteľnosť myslela už od vekov na to,
darovať ti tento kríž ako drahocenný poklad svojho srdca. ...*

Zmeral ho vlastnými ramenami, či nie je príliš veľký, alebo príliš ťažký.

*Potom ho požehnal svojím svätým menom, pomazal svojou milosťou
a vdýchol doň svoju útechu. A ešte raz pozrel na teba a tvoju odvahu.*

Teraz k tebe prichádza od Pána Boha ako pozvanie i ako dar jeho milosrdnej lásky.“

☞ Že je to náročné, nepredstaviteľné? Ale toto je nasledovanie Krista a len takto budeme mať Boží pokoj v srdci. Človek, ktorý prijíma okolnosti svojho života, je v pokoji s Bohom i so sebou samým. A tak ho šíri okolo seba a je požehnaním v medziludských vzťahoch. Vo svojej reči na vrchu vyslovil Ježiš aj toto blahoslavenstvo: „*Blahoslavení tí, čo šíria pokoj, lebo ich budú volať Božími synmi*“ (Mt 5, 9). Ak my pokrstení, pobirmovaní kresťania v sebe nosíme Boží pokoj, stávame sa nielen jeho nositeľmi, ale aj šíriteľmi. Neznamená to, že sa nám nebudú triasť kolená, že sa vnútorne nebudeme chvieť, veď aj Pán Ježiš prežíval agóniu a v modlitbe prosil Otca o pomoc. V ťažkých okamihoch sa preto aj my obracajme v pokore na nebeského Otca. Modlitba vždy nanovo naplní naše srdce pokojom!

POKOJ AKO DAR

Dar – to je vždy ponuka, ktorú môžeme prijať alebo odmietnuť. Tak ako prijatie daru Božieho pokoja má účinok aj pre druhých ľudí, rovnako aj neprijatie má svoje následky. To Pán Ježiš vyjadril veľmi jasne: „*Keď sa Ježiš priblížil k Jeruzalemu a zazrel mesto, plakal nad ním a hovoril: „Kiež by si aj ty v tento deň spoznalo, čo ti prináša pokoj! Ale teraz je to skryté tvojim očiam. Lebo prídu na teba dni, keď ťa tvoji nepriatelia oboženú valom, obklúčia ťa a zovrú zo všetkých strán, zrovnajú so zemou teba i tvoje deti v tebe a nenechajú v tebe kameň na kameni, lebo si nespoznalo čas svojho navštívenia“* (Lk 19, 41-44). Kto neprijíma Pána Ježiša a jeho dar pokoja, môže dopadnúť ako Jeruzalem, ktorý bol v r. 70 rozvrátený a úplne zničený.

Vo svojom Liste Galaťanom okrem ovocia Ducha Svätého vymenúva Pavol aj niektoré skutky tela, ktoré sú opakom pokoja: „*...nepriateľstvá, sváry, žiarlivosť, hnevy, zvady, rozbroje, rozkoly*“ (Gal 5, 20). Takto žijú ľudia, ktorým nejde o Božie kráľovstvo. Nielenže neprijímajú dar pokoja, ale dokonca proti nemu bojujú tým, že sebecky presadzujú vlastné záujmy.

USILUJME SA O TO, ČO SLUŽI PRE POKOJ A NA VZÁJOMNÉ BUDOVANIE

Pokoj srdca je dar Zmŕtvychvstalého, je ovocím Ducha Svätého, ktorého sme prijali už pri krste a potom osobitne v deň osobných Turíc vo sviatosti birmovania. Je to ako s každým darom výzva k spolupráci, ako to vyjadril aj sv. Pavol: „*Preto sa usilujme o to, čo slúži pre pokoj a na vzájomné budovanie*“ (Rim 14, 19). Sv. Pavol napísal tieto slová kresťanom v Ríme. Učí ich ako svätiť sviatočné dni, čo môžu kresťania ješ a čo nie. Pavol sa tu snaží zjednotiť kresťanov zo židovstva a z pohanstva, aby v ich rozdielnosti spôsobu života, napomáhali pokojiu a budovali tak spoločenstvo. Ako to píše aj v inom zo svojich listov: „*Veď on [Kristus] je náš pokoj! On z oboch [židov a pohanov] urobil jedno a vo svojom tele zbúral medzi nimi múr rozdelenia, nepriateľstvo...*“ (Ef 2, 14).

Tieto slová sú dnes rovnako aktuálne, možno ešte viac ako v dobe sv. Pavla. Rozmanitosť národov, politických zriadení, pluralita názorov v jednom národe, kde každý bojuje za svoje vlastné práva, nás núti ako kresťanov uvažovať o tom, ako dosiahnuť pokoj vo svete zmietanom vojnami, pokoj v krajine, kde vnímame toľko nenávisti a zla, ale aj v Cirkvi, vo farnostiach, v našich spoločenstvách, v každej rodine. Ako veľmi túžia ľudia po pokoji a ako málo ho zažívame! Môžeme mať rôzny pôvod, rôznu výchovu, aj názory, ale musíme hľadať to, čo nás zjednocuje. Ako sv. Pavol hovorí, o pokoj sa treba usilovať, snažiť. Pokoj, ktorý nosíme v srdci a šírimo v našom okolí má nezadržateľný účinok na svetový mier. A tak môžeme v závere povedať, že mier vo svete závisí aj od nás, od kresťanov, ktorí poznajú prameň pravého pokoja!

DUCHOVNÉ ZBRANE NA DOSIAHNUTIE POKOJA

Pokoj sa nedá získať zbraňami ako výsledok víťazstva silnejšieho, alebo uzavretím mierovej dohody. Už pred desiatimi rokmi v r. 2014 pápež František povedal: „*Je to môj osobný názor, ale som o tom presvedčený, že sa už nachádzame v tretej svetovej vojne; postupne sa odvíja, po etapách, po kapitolách, všade!*“

Kresťan na zachovanie alebo znovunadobudnutie pokoja berie do rúk celkom iné zbrane: modlitbu, sviatosť, odpustenie, milosrdenstvo. A utieka sa k Panne Márii, Žene z Apokalypsy, ktorá „rozšliape hadovi hlavu“.

☞ **Panna Mária vo Fatime** celkom jasne povedala: „*Ak budú robiť, čo vám poviem, nastane pokoj.*“ Ak sa ľudia budú modliť ruženec, zasvätime seba a celý svet jej Nepoškvrnenému Srdcu, ak sa budú konať zmierne prvé soboty. Panna Mária nás vyzýva obnoviť si vzťah s Bohom, činiť pokánia a zachraňovať duše pre Božie kráľovstvo. Ukazuje nám cestu pokoja. Posiela nám dokonca Anjela pokoja ako učiteľa lásky, lásky k Bohu – učí deti klaňať sa Najsvätejšej Sviatosti, a lásky

k blížnemu – prosí o zástupnú modlitbu za tých, ktorí neveria v Boha, neklaňajú sa mu, nedúfajú v neho a nemilujú ho. Budme aj my anjelmi pokoja pre svet, vyprosujme obrátenie tým, ktorí ešte nepoznajú Božiu lásku. Ako povedal Pán Ježiš svätej sestre Faustíne Kowalskej: „*Ludstvo nenájde pokoj, kým sa neobrátí s dôverou k môjmu milosrdenstvu*“ (Denníček 300).

⇒ Predovšetkým **SVÄTÁ SPOVEĎ** Je miestom, kde Pán Ježiš naplnia dušu svojím pokojom. Vyjadrujú to aj slová formuly rozhršenia: „*Milosrdný Boh Otec, ktorý smrťou a zmrŕvychvstaním svojho Syna zmieril svet so sebou a zoslal Ducha Svätého na odpustenie hriechov, nech ti službou Cirkvi udelí odpustenie a pokoj. A ja ťa rozhršujem...*“ Svätá spoveď nech je ale úprimná, aby sme sa vyhlili „trom slučkám“, ktoré sv. Donovi Boscovi ukázal diabol, že do nich chytá tých, čo prichádzajú sa vyspovedať: Prvá slučka je niečo zamlčať, druhá slučka je spovedať sa bez ľútosti, a tretia nechať si pevné predsavzatie a neposlúchať rady spovedníka.

⇒ Odpustenie a pokoj sú nám darované mimoriadnym spôsobom aj v každej **SVÄTEJ OMŠI**. Ved práve na Kalvárii sa uskutočnil vrchol duchovného boja a Ježiš porazil peklo a jeho mocnosti a zmieril nás s Otcom. V každej svätej omši nanovo ďakujeme za dar vykúpenia, prosíme Boha o zľutovanie, prijímame jeho odpustenie a v obrade pokoja si na znak zmierenia podávame ruku s blížnym: „Pokoj a bratská láska nech je medzi nami.“

⇒ **PÔST** je tiež „duchovnou zbraňou“, ako nám to hovorí aj sám Ježiš, keď uzdravil mladíka posadnutého zlým duchom a udivení učeníci sa ho spýtali: „Prečo sme ho nemohli vyhnúť my? ... Tento druh sa nedá vyhnúť ináč, iba modlitbou a pôstom“ (Mt 17,19-21). Pán Ježiš sa na svoje verejné účinkovanie nepripravoval ani vo wellness ani vo fitness, ale pôstom a modlitbou na púšti. Tým nám ukázal akú veľkú moc má pôst v boji proti zlému, v boji proti pokušeniu. Kto sa postí, ten sa stále viac oslobodzuje od seba samého a necháva sa naplniť Duchom Svätým. Kde však prebýva Duch Svätý, tam démoni nemajú miesto.

⇒ Linda zo Škótska mala s pôstom hlboký zážitok. Rozpráva: „Môj brat, dobrý človek, pokojný, ale aj veľmi spoločenský, sa ako študent medicíny dostal do zlých kruhov, ktoré ho zvedli na alkohol a hazardné hry. Čoskoro už nedokázal vykonávať svoje povolanie lekára, stal sa závislým od alkoholu a hier. Všetelijakým spôsobom sme sa pokúšali pomôcť mu, ale bolo to bez úspechu. Nakoniec sme sa s mojou mamou rozhodli, že si urobíme púť k Panne Márii do Medžugoria. Keď sme prosili sr. Emmanuel zo Spoločenstva blahoslavenstiev, aby nám pomohla modliť sa za môjho brata Patricka, povedala: „*Keď chcete vyhrať tento boj, nestačí sa len modliť, musíte sa aj postiť. Potom Boh vykoná to svoje.*“ Keď sme sa opäť vrátili domov, začali sme sa s mamou postiť každú stredu a piatok o chlebe a vode. A predstavte si, udial sa zázrak! Nie naraz, ale krok za krokom: počas nasledujúcich dvoch rokov Patrick prestal s hrami úplne. Dokázal splatiť svoje dlhy a dnes pracuje ako úspešný lekár. Už nie je závislý ani od alkoholu a našiel si milú priateľku. Pôst mal tú moc, že v ňom zlomil niečo, čo nedokázali žiadne naše snahy a slová.“

Nie každý sa dokáže postiť o chlebe a vode, ale každý si môže nájsť svoj spôsob pôstu. Veľký človek modlitby a pôstu **Ján Mária Vianney**, svätý farár z Arsu, hovorí zo svojej bohatej skúsenosti: „*Zakaždým, keď sa zriekneme nejakej veci, ktorú by sme radi urobili, už ide o pôst, ktorý je Bohu milý, pretože pôst neznamená v prvom rade to, že sa zdržiavame pitia a jedla, ale spočíva v zrieknutí sa toho, čo by bolo momentálne podľa našej chuti. Ten vykonáva veľký a Bohu milý pôst, kto bojuje so svojou vlastnou vôľou, so sebaláskou, samolúbosťou, so svojou pýchou, svojím odporom konať to, čo robí nerád; kto trpezlivo znáša osoby, ktoré sú v rozpore s jeho charakterom a jeho štýlom konania. Ako veľmi milujem tieto malé umŕtšovania, ktoré nikto nevidí: vstať o štvrtú hodinu skôr, zriecť sa toho, pozrieť sa na niečo, čo priťahuje náš pohľad, pretože je to vzrušujúce, hlavne na uliciach veľkých miest ... Ó, aké veľké milosti mi Pán daroval pôstom! Dostal som všetko, o čo som prosil v modlitbe pre seba a pre druhých.*“

Svätý Ján Chryzostom, arcibiskup z Konštantínopolu, jeden z najväčších duchovných učiteľov a askétov 4. storočia, o pôste hovorí: „*Bolo by neužitočné, keby sme odníмали pokrm telu, ale srdce si živili nečistotou, egoizmom, pohodlnosťou. Zriekaš sa jedla, ale dovoľíš si počúvať márnivé a svetské veci. Musíš sa postiť ušami a to tak, že si nevypočuješ niektoré veci, ktoré sa hovoria o tvojich bratoch, predovšetkým klebety a ohovárania. Posti sa aj slovami tak, že nepovieš nič, čo by sa druhého mohlo dotknúť, veď čo by osožilo, keby si nejedol mäso, ale svojho brata by si požíeral?*“

Pôst celkom konkrétne prispieva k pokoju, lebo nám pomáha žiť v harmonických vzťahoch s blížnymi!

Mocným prostriedkom je aj modlitba **KRÍŽOVEJ CESTY** a meditácia utrpenia nášho Pána **KORUNKOU BOŽIEHO MILOSRDENSTVA**. Pán Ježiš hovorí sv. sestre Faustíne: „Pripomínam ti, dcéra moja, že vždy, keď budeš počuť, ako hodiny odbíjajú tretiu, ponáraj sa celá do môjho milosrdenstva, zvelebuj a oslavuj ho ... V tejto hodine vyprosíš všetko pre seba aj pre druhých. Je to hodina, v ktorej sa dostalo milosti celému svetu ... (1572) V tejto hodine nič neodmietnem duši, ktorá ma prosí pre moje umučenie“ (1320).

SV. PÁTER PIO A JEHO ZBRAŇ

Keď išiel páter Pio spať a nemohol hneď nájsť jeden zo svojich ružencov – zvyčajne si ich odkladal pod vankúš alebo na nočný stolík – obrátil sa na svojho spolubrata pátra Onorata Marcucciho, ktorý bol posledné štyri roky takmer stále s ním, a veselo mu povedal: „Daj mi tú zbraň, s ktorou sa vyhrávajú bitky!“ V predvečer svojho odchodu z tohto sveta zanechal páter Pio svojim duchovným deťom testament: „Milujte Pannu Máriu a starajte sa o to, aby bola milovaná. Stále sa modlite ruženec!“

Páter Pio, ktorého často nazývali i „živým ružencom“, raz napísal svojmu duchovnému otcovi: „Moc diabla, ktorý na mňa útočí, je strašná.“ V tomto boji sa mu ustavičná modlitba svätého ruženca stala najúčinnnejšou zbraňou. Páter Pio raz v tejto súvislosti hovoril o svojom sne: „Jedného večera som bol na chóre a modlil som sa. Zrazu ma vyrušili hlučné výkriky. Prichádzali z námestia pred kostolom. Pristúpil som k oknu. Vonku som zbadal rozzúrený dav, ktorý kričal: ‚Preč s Ježišom! Preč s pátrom Piom!‘ Hneď nato som sa stiahol a so všetkým som sa zdôveril Panne Márii. Ona mi dala malú zbraň, celkom malú. Išiel som späť k oknu a davu som ukázal túto zbraň; kývala sa zo strany na stranu. Tu zrazu všetci na námestí padli na zem, akoby boli v bezvedomí. Ja som sa však išiel modliť. O chvíľu som z námestia opäť počul hlasy. Vrátil som sa k oknu a zbadal som obrovský zástup ľudí. Vtedy som hlasno zvolal: ‚Kto ste?‘ A oni kričali: ‚Nech žije Ježiš! Nech žije Panna Mária! Nech žije páter Pio!‘ – ‚Ach, veď vy ste moje duchovné deti,‘ odvetil som. ‚Vždy sa modlite ruženec a nikto vám nebude môcť skriviť čo i len vlas na hlave.‘“

ETTY HILLESUM

Etty Hillesum, mladá Židovka, ktorá žila v Amsterdame počas druhej svetovej vojny, našla práve uprostred vojnových nepokojov cestu k Bohu. V roku 1942, keď v Amsterdame zúrilo nacistické prenasledovanie, si zapísala do svojho denníka: „Našou jedinou morálnou povinnosťou je vytvárať v sebe veľké čistiny pokoja a stále viac ich rozširovať, aby sme tento pokoj mohli vyžarovať aj na druhých. Čím viac pokoja nájdeme v jednotlivcoch, tým viac pokoja bude aj v našom nepokojnom svete.“ Pokoj, ktorý pochádza od Boha teda nie je spokojnosťou človeka, ktorému sa všetko darí, ale predovšetkým je darom pre všetky ťažké situácie, kedy potrebujeme Božiu blízkosť, potrebujeme istotu Ježišovho víťazstva nad mocnosťami zla: „... aby ste vo mne mali pokoj. Vo svete máte súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet!“ (Jn 16,33).

PRIJATIE UTRPENIA PRINÁŠA POKOJ

Istý saleziánsky kňaz bol počas rokov prenasledovania Cirkvi uväznený a spočiatku to nevedel pochopiť a prijať. Stále sa pýtal Boha: „Pane, aký zmysel má byť vo väzení? Som tu taký nečinný a vonku by sa dalo tolko urobiť... Prosím ťa, daruj mi slobodu.“ A začal sa modliť deviatniky: prvý, druhý... Mal čas. Ale nič sa nedialo. Nebol oslobodený. Potom sa pomodlil tretí a na konci tretieho deviatnika pocítil, že jeho vôľa sa úplne spojila s Božou vôľou. „Do môjho srdca prišiel taký veľký pokoj...“ povedal, „a ja som už netúžil po oslobodení.“

VODA Z KLÁŠTORNEJ STUDNE

K svätému Vincentovi Ferrerovi raz prišla istá žena. Horko sa sťažovala na svojho manžela: bol taký nevrlý a vznetlivý, že sa s ním takmer nedalo vychádzať. Majster Vincent jej chcel dať liek, ktorý by do jej domu vrátil pokoj. „*Chod do nášho kláštora,*“ povedal svätec, „*a povedz bratovi vrátnikovi, aby ti dal trochu vody z kláštornej studne. Keď sa tvoj manžel vráti domov, napi sa tejto vody. Opatrne ju však drž v ústach. Potom zažiješ zázraky!*“ Žena verne urobila, ako jej svätec prikázal.

Keď sa muž večer vrátil domov, hneď sa opäť začal cítiť nespokojný a netrpezlivý. Žena rýchlo nabrala trochu tajomnej vody a stisla si pery, aby zázračnú vodu udržala v ústach. Naozaj! Muž čoskoro zmlkol. Búrka sa pre tento deň rýchlo skončila. Žena vyskúšala svoj tajný liek ešte niekoľkokrát: vždy s rovnakým zázračným úspechom! Jej muž bol premenený. Opäť jej venoval láskavé slová a dokonca chválil jej jemnosť a trpezlivosť. Žena, šťastná z manželovej zmeny, sa ponáhľala za svätcom a žiariac radostou mu povedala o úspechu tajného lieku. „*Voda z kláštorného prameňa, ktorú som ti dal, drahá dcéra,*“ povedal Vincent s úsmevom, „*tento zázrak nespôsobil, ale tvoje mlčanie. Kedysi si svojho manžela dráždila tým, že si mu odvrávala: tvoje mlčanie ho upokojilo.*“ V Španielsku sa dodnes zvykne hovoriť: „*Napi sa z vody svätého Vincenta!*“

KONKRÉTNE KROKY

1. Ľudia nedokážu čítať našu myseľ, ale vidia našu tvár a cítajú v nej radosť, lásku, pokoj. Snažme sa okolo seba vytvárať atmosféru pokoja a dôvery, aby sa ľudia cítili pri nás dobre a nadobudli aj sami vnútorný pokoj. Ako to hovorí aj sv. Serafim zo Sarowa: „*Dosiahni vnútorný pokoj a tisíce vôkol teba nájdu spásu.*“

2. Modlitba je cesta ako znovu nadobudnúť vnútorný pokoj. V tomto mesiaci sa môžeme modliť napr. túto krásnu modlitbu sv. Františka z Assisi:

Pane, urob ma nástrojom svojho pokoja.

Daj, aby som vnášal lásku, kde panuje nenávisť,

odpustenie, kde sa množia urážky, jednotu, kde vládne nesvornosť.

*Daj, aby som prinášal pravdu tým, ktorí blúdia, vieru tým, ktorí pochybujú,
nádej tým, ktorí si zúfajú, svetlo tým, ktorí tápu v tmách, radosť tým, ktorí smútia.*

Pane, daj, aby som sa snažil skôr potešovať iných, než aby mňa potešovali,

skôr chápať iných, než aby mňa chápali, skôr milovať iných, než aby mňa milovali.

*Pretože len keď dávame, nadobúdame, len keď zabúdame na seba, nachádzame seba samých,
len keď odpúšťame, dostáva sa nám odpustenia, len keď odumierame sebe,
povstávame k večnému životu. Amen.*

3. Marec je mesiac sv. Jozefa. Je pre nás veľkým príkladom, ako si uchovať pokoj v náročných situáciách. Hoci boli okolnosti, v ktorých sa sv. Jozef a celá Svätá rodina nachádzala, často veľmi bolestné, vyžaroval z nich pokoj. Prečo? Lebo tieto situácie prijali s láskou. Vedeli, že ak ich Boh dopustil, môžu ich prijať z jeho ruky. Prosme sv. Jozefa o jeho mocný príhovor za tých ľudí, ktorí sa nachádzajú v ťažkých životných pomeroch, ale vzývajme ho aj pre nás samých, aby sme vždy mysleli na to: Keď Boh niečo dopúšťa, môžeme to prijať z Božej ruky, z jeho láskavého srdca.

4. Využime v tomto pôstnom období prostriedky na získanie hlbokého vnútorného pokoja: pristúpme k svätej spovedi, zmierme sa s bližným, kde cítime, že sme vybudovali bariéru, obetujeme deň pôstu na nejaký konkrétny úmysel, pomodlime sa za pokoj v rodine, v kolektíve, za pokoj vo svete. Učme aj naše deti v krátkosti rozjímať nad zastaveniami krížovej cesty a modliť sa korunku Božieho milosrdenstva!